

Getuigenis Tiebe

Een tijdje geleden ontmoette ik op de speelplaats de 12 jarige Tiebe. Hij groeit op in Aalst en woont samen met zijn moeder en 11 jarig zusje in een kansarme wijk. Hij ziet er goed uit, zo op het eerste gezicht. 'Het gaat goed met mij': antwoordt hij snel als ik hem aanspreek, maakt zich snel uit de voeten en gaat vervolgens met zijn klasgenoten spelen. Maar schijn bedriegt soms...

Want even later zitten we samen op een bankje en is er meer tijd en ruimte voor een gesprek. Hij vertelt over thuis, over de moeilijkheden waar zijn moeder dagelijks mee worstelt. Over haar strijd om elke dag een deftige maaltijd op tafel te kunnen zetten, over de budgetmeter waar momenteel geen geld op staat, over zijn fiets waarvan de ketting kapot is, over zijn sportschoenen waarvan de zool losgekomen is, ...

Hij vertelt over zijn buurt, waar hij opgroeit. Over de buurman die elke dag dronken thuiskomt, over de andere buurman die een los handje heeft en zijn kinderen slaat en over zijn zusje die op straat lastig gevallen wordt door een groepje oudere jongens, ...

Hij is kwaad op zijn papa, die niet reageert op zijn SMS berichtjes. Hij heeft al meer dan 3 jaar niets meer van hem gehoord. Hij weet niet eens waar hij woont. Waarom wil zijn papa niet weten hoe het met hem gaat en dat hij graag bakker wil worden?

Hij heeft deze week strafstudie, want hij heeft zijn leraar tegengesproken. Maar ja, hij was naar de WC geweest en de leerkracht controleerde nadien of hij zijn handen wel gewassen had. Dat deed hij bij hem alleen en bij niemand anders. Toen is hij boos geworden...

Tiebe zucht en vertelt dat hij de laatste tijd niet goed meer kan slapen. Hij piekert over de dingen, die hem bezighouden als hij in bed ligt. Hij maakt zich zorgen over zijn mama en over zijn zusje. Hij wil hen graag helpen, maar weet niet hoe. Hij kan de rekeningen ook niet betalen. Soms wordt hij midden in de nacht wakker van het lawaai op straat, waar weer eens ruzie wordt gemaakt of gevochten. Vorige week is er nog bij iemand een ruit uitgesmeten.

Ik vraag hoe het hem lukt met al die nare en verdrietige indrukken te leven.

Hij moet er even over nadenken. 'Ik moet sterk zijn, voor mijn mama en mijn zusje'. En ik wil dat mijn papa fier op mij is, als ik hem ooit terug zie. Dan ga ik een taart voor hem bakken en kijken of hij ze lekker vindt.

'Maar ik ben soms ook verdrietig hoor': zegt hij vertrouwelijk. En dan vertelt hij over vroeger, hoe hij met zijn papa naar de kermis ging en samen olieballen smulden. En dat hij hem heel erg mist. Hij kan er met zijn mama niet over praten. Zij wordt dan boos op hem en dan kan hij niets meer goed doen. Hij smakt te luid aan tafel, hij zit in haar weg, hij maakt teveel lawaai als hij speelt, ... Ze heeft al eens een koffietas kapot gegooid toen hij aan haar vroeg of zij wist waar papa nu woont.

Hij staart een tijdje zwijgzaam voor hem uit en kijkt of ik er nog ben, omdat ik ook niets zeg. Soms zijn er geen woorden...

En dan, plots zegt hij: 'een armoezaaier, net als mijn papa', dat ben ik volgens mama. Dat zei ze tegen mij, de laatste keer toen we hierover ruzie maakten. En of ik dan niet snapte dat mijn papa nooit meer naar huis komt omdat hij ons waardeloos vindt. Wij zijn niets waard in zijn ogen, wij zijn de grootste fout die hij ooit in zijn leven gemaakt heeft...

Zijn ogen staan ineens vochtig. Het grijpt mij aan. De impact van harde woorden en slechte levensomstandigheden op een 12 jarig kind...

We spreken samen af, om zijn fiets te laten herstellen en gaan nieuwe sportschoenen kopen. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Ik krijg een por in mijn zij als ik hem plagend van de bank duw.

De troosteloze woorden 'wij zijn niets waard in zijn ogen, wij zijn armoezaaiers, blijven bij mij hangen. Wat een verschil met de liefdevolle woorden die elk kind van zijn of haar ouders dagelijks zou moeten horen: 'ik zie je graag, je bent mijn oogappel, je bent kostbaar in mijn ogen'.

Wat een verschil met de bemoedigende woorden van God, die ons 'Zijn kinderen' noemt en ons beloofd dat Hij altijd in ons midden zal wonen. God, die tot ons spreekt met de woorden van de profeet Sefanja: Ik, de Heer en jullie God toont opnieuw Mijn liefde aan jullie. Luidkeels roept Ik Mijn vreugde over jullie uit.

Een blijde boodschap, die ook in het Evangelie luid en duidelijk klinkt op onze vraag: wat moeten of kunnen wij dan doen? Wie dubbele kleding heeft, laat hij delen met wie niets heeft, en wie voedsel heeft laat hij hetzelfde doen.

Het blijde en goede nieuws van God kan voor kinderen als Tiebe heel concreet zichtbaar worden, in een herstelde fiets, in nieuwe sportschoenen en bovenal in een luisterend oor en liefdevolle aandacht.